

Deși drapelul soliei îngerului al treilea a fost acoperit la Minneapolis de o culoare falsă, care l-a omorât realmente, cerul nu a abandonat misiunea de a o trezi pe iubita Lui Laodicea. Da, Duhul Sfânt a fost insultat; da, Hristos a fost răstignit în persoana solilor Săi, dar capitolul nu a fost încheiat, așa cum se așteptau frații. În marea Sa bunătate, și conform caracterului Său, Dumnezeu a fost dispus să întoarcă și celălalt obraz; să mai meargă o milă în plus; să mai întindă o mână de ajutor.

Da, a trimis prin frații Waggoner și Jones o foarte prețioasă solie, dar acum dorea să arate și efectele ei practice, concrete, asupra poporului. Conducătorii bisericii trebuiau să aibă dovada de netăgăduit că cerul onorează pe mesagerii lui, că solia trimisă este capabilă să vindece vânățile fiicei poporului Său.

Ellen White a plecat împreună cu cei doi soli, Waggoner și Jones, să viziteze adunările de tabără, spre a duce poporului solia pe care frații cu răspundere o refuzaseră.

„Am călătorit din loc în loc, la diferitele adunări de tabără, ca să pot sta umăr la umăr cu mesagerii lui Dumnezeu, despre care știam că sunt mesagerii lui Dumnezeu, despre care știam că au o solie pentru poporul Său. Am prezentat solia mea alături de ei, în totală armonie cu solia pe care o purtau ei.”

Observați entuziasmul din vocea ei, descriind efectele soliei asupra poporului:

„Și ce am văzut? Am văzut o putere însoțind solia, peste tot pe unde am lucrat – iar unii știu cât de greu am lucrat. Cred că ne-a luat o săptămână întreagă, din zori și până în noapte, la Chicago, ca să aducem în mințile fraților aceste idei... A durat mai bine de o săptămână până când s-a produs o breșă, iar puterea lui Dumnezeu, ca un val uriaș, s-a prăvălit peste adunare. Vă spun, oamenii erau eliberați; solia arăta la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii... Așa a fost la fiecare întâlnire. Peste tot pe unde am mers, am văzut puterea Spiritului lui Dumnezeu” (The EGW 1888 Materials, 536-545).

Și nu era o simplă excitare emoțională, un glisando spiritual pe corzile sensibile ale sufletului. Oamenii erau conduși de la păcat la neprihănire pe Calea consacrată deschisă de Hristos în trupul Său, locul unde omul și Dumnezeu devin una:

„Nu am văzut niciodată o lucrare de redeșteptare care să înainteze așa viguros, fără să fie atinsă totuși de excitații nepotrivite. Nu au existat nici presiuni, nici apeluri. Oamenii nu erau invitați să vină în față, dar exista înțelegerea solemnă a faptului că Hristos nu a

venit să cheme la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși... Erau mulți care mărturiseau că, pe măsură ce adevărurile acestea erau prezentate, ei se descopereau în fața legii ca păcătoși” (RH 5 martie 1889).

La fel s-a întâmplat la South Lancaster:

„Am văzut puterea lui Dumnezeu însoțind solia peste tot pe unde era prezentată. Nu veți putea convinge poporul din South Lancaster că ceea ce li s-a prezentat nu este o solie de lumină. Dumnezeu a întins mâna Sa peste această lucrare.” (RH 5 martie 1889)

Aceste declarații, publicate în *Review*, în loc să spulbere necredința fraților, mai rău o întăreau. Au urât și mai mult solia, deoarece succesul ei era o dovadă că poziția luată de ei la Minneapolis a fost greșită. Sperau că efervescența aceasta se va stinge de la sine, și că echipa neprihănirii lui Hristos va renunța cândva la misiunea încredințată de Domnul. Dar nu știau cu cine au de-a face:

„Credeți că eu, la fel ca cei zece leproși, voi păstra liniște, și nu îmi voi ridica glasul să proclam neprihănirea lui Hristos, să Îl laud și să-L slăvesc? Încerc să vă prezint și vouă aceste lucruri, ca să puteți vedea și voi dovezile pe care le văd eu, dar se pare că vorbele mele dispar în vânt. Cât timp va dura această stare? Cât timp se vor menține bărbații din inima lucrării împotriva lui Dumnezeu? Cât timp îi va mai susține poporul de aici în această poziție? Fraților, dați-vă la o parte din drum! Luați mâinile de pe chivotul Domnului, și lăsați ca Duhul Sfânt să vină și să lucreze cu mare putere” (The EGW 1888 Materials, 536-545).

În fața acestei decizii ferme de a duce solia lui Dumnezeu mai departe fără ei, și împotriva voinței lor, liderii de la Battle Creek au apelat la ultima soluție: Dezmembrarea grupului și exilarea lor pe trei continente diferite. Waggoner a fost trimis în Anglia, sora White în Australia, iar Jones a rămas în America.

Dumnezeu nu mai putea face nimic. Lumina a fost alungată, începutul mării strigări s-a stins, și frații au avut libertatea să conducă lucrarea după bunul lor plac, netulburați de vocea profetică prin care Domnul ridicase marea mișcare adventă.
